

Az Érintés kapcsán

A Filmkultura legújabb számában /1973/3./ Bergman egyik állandó szereplője mondja:

"Tugmar hisz abban, hogy beszélni kell mindarról, amiről ő beszél, meg kell mutatni mindazt, amit megmutat." Jellemzője, hogy maga soha sem áll egy szereplő mögé, és mindig szimbólum segítségével járja körül az igazságot. Ezt szeretném megmutatni a 35. filmjének kapcsán. Ezért mind a szoros kronológiai sorrendtől, de méginkább a cselekmény analizálásától eltekintek, illetve a cselekményt úgy használom fel, ahogy azt a párhuzamvonás megkívánja. David, a fiatal amerikai régész egy templom restaurálása közben véletlenül talál rá a szoborra, mint ahogy véletlenül találkozik Karinval is.

A cselekmény szála előre fut:

megtudjuk, hogy Andreas és Karin 15 éve házasok, a világ - amelyben élnek - a békés, derűs érintések világa, a civilizáció összes vívmányával, kocsival, automata gépekkel. Így találkozik először és utoljára együtt Andreas, Karin és David.

Megfigyelhetjük, hogy a madonna mindig egy cselekménysort rögzít, mintegy vázlatát adja a filmnek.

A bevezetés, amiről már szoltam, a véletlen találkozás, a rátalálás.

Karin elmegy a templomba, megindul a cselekmény, a szobrot még csak részeiben látjuk, ahogy ráesik a zseblámpa fénye. Azalatt az idő alatt, amíg a madonna kikerül üregéből, hogy teljes szépségében láthassuk, David és Karin szerelme is kiteljesedik. A férfi neuraszténiája iránvitja mind a jót, mind a rosszat, amit a nő kap. Fél év múlva Davidnak Franciaországba kell utaznia, s amikor szakálltalanul visszajön, valami változást érzünk, a régi szépség megbomlott; a gyönyörű reneszansz madonna áléban kikeltek az ismeretlen ötszáz éves bogár-lárvák, hogy felfalják a szobrot.

Ez a kép tulmutat a filmbeli történésen!

Karin már magában hordja David gyermekét, de nem tudjuk meg, hogy hogyan tért vissza családjához, és mit hozott végeredményben az "érintés", amit Daviddól szenvedett el.

Az üvegházban elválnak. Esik az eső.
Bergman körüljárta az igazságot.